

La Setmana Santa

Pere Guixà Mabras

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Quan mires enrere sempre recordes alguns dies, fets o celebracions amb especial nostàlgia. Una d'aquestes celebracions era la Setmana Santa, encara que a nosaltres, la canalla, no era la religiositat el que ens motivava. Allò que el divendres abans del diumenge de Rams poguéssim dir adéu a l'escola i no tornar-hi fins després del dilluns de Pasqua, ens feia feliços. I no és que jo pogués mandrejar gaire en aquest parèntesi de festa. Tot al contrari, l'Adrià, el Lluís i jo érem escolans i per tant aquella setmana teníem feina cada dia.

Per a mi l'activitat començava quan, la vigília de Rams a primera hora del matí, anàvem amb la mare asseguts en la caixa d'un camió al mercat d'Igualada a vendre vuit o deu feixos de llorer, que ella i el pare havien anat a buscar als rasots plens d'esbarzers de cal Xaus i ca n'Aguilera. El camí de Castellolí a Igualada a la caixa oberta del vehicle em feia espetegar les dents, tot i anar ben abrigat. La venda durava tot el matí i, com que eren uns ingressos extres, la mare em feia anar a buscar un tortell per esmorzar. Després, a la una del migdia, en acabar la venda anàvem a la botiga de llegums del Llorach, que nosaltres coneixíem com el Joan de les guixes. La mare hi tenia amistat i ens deixaven entrar a la cuina, entre les olles plenes de llegum, per comptar el nostre capital. Hi havia feina, ja que pràcticament tot eren monedes de pesseta i de dos rals. Aquests diners la mare ja els tenia destinats: creuàvem el carrer i anàvem a Calzados Carbonell a comprar unes sabates per al meu germà i unes per a mi que ens havien de durar fins l'any vinent.

Això era el dissabte, el diumenge era la diada de Rams i,

com que era festa grossa, els escolans ens vestíem amb sotana i roquet. Després de la missa es feia la processó al llarg del poble. La majoria de la canalla portava branques de llorer guarnides amb caramels, rosaris de sucre i altres llaminadures, però n'hi havia tres o quatre de casa bona que ja es distingien de la resta perquè duïen uns palmons molt drets, mentre que les nenes solien anar amb palmes treballades.

El dilluns començàvem un periple que durava tres dies. Mossèn Jaume feia una cerimònia consistent en beneir un plat de sal que pastava amb aigua. Després, posava la barreja al salpasser i, amb una cullera que feia servir de paleta, passàvem casa per casa a tirar una mica de sal a cada portal i també als pous tot dient unes oracions. Aquesta cerimònia se'n deia el salpàs i el mossèn la tenia distribuïda estratègicament: el dilluns passàvem per les masies de cal Llucià, cal Soteres, El Racó, cal Muset, cal Jaume, cal Mabres i cal Soterons. I el dimarts tocava El Clot de la Bleda, Sant Feliu, cal Palà, cal Parera i cal Tardà.

Per a les masies la visita del capellà era tot un esdeveniment i ens rebien d'allò més bé. A la casa escollida per dinar, la mestressa treia el joc de taula més bo i fèiem un àpat de Festa Major, i a la resta de cases ens tenien preparades galetes i mistela, a més d'una dotzena d'ous. El mossèn, però, no ens deixava veure mistela, ja que un parell d'anys abans uns altres escolans van agafar una mona i els va haver d'acompanyar, molt enfadat, a casa seva. Per acabar-ho d'adobar, el que portava la cistella amb els ous va caure i va fer una truita fenomenal.

El dimecres “fèiem” el poble. Mossèn Jaume triava tres o quatre cases en representació del veïnat. L'escollida tenia una taula guarnida amb un plat de cada veí curull de sal i amb una candela encesa al mig. Aleshores, deia les oracions corresponents, agafava una cullerada de sal de cada plat i tornava a fer la barreja per beneir les cases. A vegades, quan la comitiva beneïdora s'allunyava, els mateixos veïns sortien amb algun estri per fer caure la sal perquè deien que feia malbé la paret.

El recorregut que ens agradava més era el de les cases de pagès dels voltants de cal Soteres. Passàvem caminant per la muntanya i per la Font del Ferro. Ja era primavera i veïem i sentíem tot l'enrenou de la natura: esquirols rosegat les pinyes, tudons que ja feien el niu, gaigs multicolors. De sobte veïem dos oriols de color groc viu que s'empaitaven, sentíem el rossinyol com cantava a la femella que ja estava covant i escoltàvem el cant característic del cucut. També veïem com travessaven el camí rengleres d'erugues processionàries, i ens feia gràcia separar la primera del grup amb un tronc perquè cadascuna tirava pel seu cantó. Si havia plogut, per les vores del camí trobàvem les primeres múrgoles, boníssimes per menjar amb truita. Recordo amb il·lusió aquestes caminades a peu pels boscos i camps de Castellolí.

Tornem a la Setmana Santa. El dijous teníem processó pel carrer. Anàvem cantant del capdamunt al capdavant del poble. El que ho passava pitjor era l'alcalde, ja que havia de portar una creu que pesava més que ell. Quan tornàvem a l'església, el mossèn ens rentava els peus als escolans rememorant l'acció de Jesús als seus

deixebles en l'últim sopar. No cal dir que ja ens havia avisat el dia abans que hi anéssim amb els peus ben nets.

El divendres era dia de dol. Tots els sants de l'església havien d'estar a mitja llum i tapats amb teles de color morat. Les ràdios només tocaven música religiosa i en els cines s'havien de fer pel·lícules religioses o aptes per a tots els públics. A entrada de fosc celebràvem el ritual que ens agradava més als nens: anar a matar jueus. El capellà posava a l'entrada de l'església una biga i tota la quitxalla, amb carraus, masses i bastons, la picàvem amb ganes. Se suposava que així commemoràvem la mort de Jesús en mans dels jueus. Si ara es fes un acte com aquest, hi hauria un conflicte diplomàtic.

Un cop morts els jueus, la Setmana Santa ja gairebé estava acabada. Ens quedava la missa nocturna del dissabte de Glòria, en què es feia la benedicció del ciri pasqual. El diumenge era Pasqua i, per tant, hi havia ofici solemne i processó. Els padrins regalaven la mona als seus fillols, més petita o més grossa segons les seves possibilitats, si fa o no fa com ara. I a la tarda anàvem al cine a veure un parell de pel·lícules. Ja només quedava el dilluns de Pasqua, destinat a sortir al camp a menjar amb família. L'endemà, dimarts, era Sant Tornem-hi. Havíem d'anar altre cop a l'escola i reprendre la rutina de sempre. I fins l'any que ve.